SEGON ACCÉSSIT A LA VIOLA D'OR Y D'ARGENT

EL JOGLAR DE LA MARE DE DEU

Tradició.

Petit y estrafet,
ensorrat d' espatlles,
l'un peu ranquejant,
no prou segur l'altre,
ben be es l'histrió
més lleig del reyalme.
Si no fos prou lleig,
le'n fa més encara
son galan vestit
tot de coloraynes,
d'aquí massa estret
y d'allà massa ample:
llarguejant del còs,
curtejant de mànegues.
Camina a sotrachs,
y a cada gambada
dringan cascabells
ab sò de rialla.
Quan entra a poblat,
be prou que ho senyalan
els cans ab lladruchs,
ab crits de la maynada.
Tot un escamot
ne du a rerassaga:
els més atrevits

li tustan la espatlla,
els que no ho son tant
li fan la carrana.
Seguit de tothom
arriba a la plassa,
quan es al bell mitx
baix en baix resava:
—*¡Oh Verge Maria,*
sou plena de gracia!
Quan hagué resat
tot s'enriallava;
fa quatre llengots
y en terra s'ajassa,
el ventre en la pols,
les cames en l'ayre,
botent d'assí allà
mateix que un galàpat.
¡Quíns xiscles arreu
y quínes rialles!
S'axeca sobtat
d'una revolada,
s'engalla tot ell,
els brassos allarga,
y fent tomballons
fa'l vol per la plassa.
¡Quín gatzarejar
tota la gentada!
Obrint el sarró
comensa la capta:
— ¡Pel pobre joglar,
germans y germanes! —
D'un trist rosegó
per dixós se'n dava:
—Que Deu vos ho pach
y la Verge Santa...—
Al defora exint
hi troba un captayre,
ja li'n fa mercè
de tot el recapte;
quan es més enllà
a una ermita entrava;

cayent de genolls
refà la pregaria:
—*¡Oh Verge María,*
sou plena de gracia!

El pobre joglar
de vell no s' aguanta,
fins ranqueja més
del que ranquejava;
ja no du'l vestit
tot de coloraynes,
ni fa capgirells
per carrers y plasses,
ni l'abordan cans,
ni'ls brivalls l'encalsan.
D'aquell temps antich
no més li'n restava
la dolsa oració
tan sovintejada:
—*¡Oh Verge María,*
sou plena de gracia!—
Pels anys atuhit,
a un convent trucava:
—¡Al pobre joglar
donèuli un hostatge!
Per fer tombarells
el dalit ja'm falla,
la gent ja no hi riu
ab les meves farses;
si'ls hi faig llengots
me miran ab llàstima...
Fins mos cascabells
fan só de complanta!—
L'histrió d'ahir
frare llech es ara;
ben manat com es,
fa totes les tasques;
si es l'ofici humil,
ell a humil el guanya

y tot feynejant
la oració no para:
—*¡Oh Verge María,*
sou plena de gracia!—

Be li fora plà
la vida encelada,
no fos el neguit
que'l cor li robava
veyent sos germans
que's contrapuntavan
en honra y servey
de la Verge Santa.
Qui li endressa un cant,
qui li fa la estampa;
l'un ne ben escriu
y'n sermona l'altre;
no més Fra joglar
aturat restava,
pobrissó com es
de lletra y de trassa.
Un día pregant
el llech se'n quexava:
—¿Què us oferiré
jo, ma dolsa Mare,
si ni de mi puch
fervos presentalla,
mesquinet com soch
del cor y de l'ànima?—
Tot pregant, pregant,
li'n ve una pensada:
a cuyta corrents
l'hàbit ja's llevava;
més depressa encar
se'n posava un altre:
el galan vestit
tot de coloraynes,
llarguejant de cos,
curtejant de mànigues.

De la celda ha exit
y a la iglesia entrava:
—*¡Oh Verge María,*
sou plena de gracia!
Si al vostre Fillet
mos jochs li agradavan,
també'n foreu vos
ben acontentada.—
Bon punt qu'això ha dit,
els brassos allarga
y volta l'altar
a tombarellades.
¡Ay! l'habilior
d'altres temps li manca
y, fexuch com va,
desseguit se'n cansa.
Tot xop de suor,
pantejant encara,
axecava'ls ulls
a la santa imatge:
el bon Jesuset
feya la rialla;
la Mare de Deu
del altar baxava
y ab sou mantell blau,
ribejat de plata,
al bon histrió
el front li axugava.